

Anita Molineró

**Sculpture
is not
dead**

Inleiding

De Française Anita Molinero is een bekend figuur binnen de kunstwereld. Al sinds het begin van de jaren 2000 trekt ze de aandacht met de sterke expressieve kracht van haar beeldhouwwerken, die ze maakt van afvalmateriaal dat ze verbrandt, verscheurt, breekt, samendrukt, in elkaar zet of vervormt. Ze laat zich inspireren door talrijke, uiteenlopende invloeden (sciencefictionfilms, paraliteratuur, enz.) om een oeuvre te creëren dat niet onder één noemer te brengen valt en, ook al ontkent ze dit zelf, kan worden gezien als een ironisch oordeel over decennia van ongebreideld productivisme.

Anita Molinero wordt in 1953 geboren in het Franse Floirac (Gironde) en studeerde af aan de École supérieure des Beaux-Arts van Marseille in 1977. Sinds het begin van de jaren 80 verzamelt de kunstenares gebruikte voorwerpen (karton, allerlei soorten schuim, plastic flessen, vershoudfolie, allerlei verpakkingen, enz.) om de vragen te verkennen die de beeldhouwkunst oproept: volheid, leegheid, gewicht, volume, evenwicht, enz. Gelijklopend met haar werk als kunstenares wordt ze een van de jongste kunstdocenten van Frankrijk.

Haar verhouding tot voorwerpen

De kunstenares heeft een bijzonder fantasierijke relatie met de voorwerpen om haar heen: een uitlaatpijp kan een kronkelend lichaamsdeel worden, een vuilnisbak kan aan een ontploffing doen denken, een stukje asfalt lijkt soms een schepsel te herbergen. In de steden waar ze lesgeeft en waar haar artistieke carrière haar naartoe brengt (Poitiers, Valenciennes, Bogota, Bordeaux, New York, Marseille, enz.) verzamelt ze op die manier de voorwerpen die haar aandacht trekken. Hun vorm, hun materiaal, hun geschiedenis en hun potentieel om te veranderen prikkelen de verbeelding. Haar beelden ontstaan dus uit een samenspel tussen wat het voorwerp is en wat de kunstenares erin ziet.

Haar verhouding tot het heden

Anita Molinero werkt met materialen uit haar tijd en stelt zich de vraag: *Als je over je tijd wilt praten, hoe zorg je er dan voor dat je het monsterlijke vermijdt?* Die vraag zou een groot deel van haar werk kunnen samenvatten. De kunstenares verwerkt in haar beelden de materiële sporen van een industriële en consumptiemaatschappij.

Giftigheid, vervuiling, afval en technologische rampen lijken haar werken zelf te besmetten. Plastic smelt, polystyreen wordt vloeibaar, roestvrij staal verdraait, asfalt vervormt zich.

Het uitgeoefende geweld op de materiaal is echter nooit alleen maar vernietigend. Het leidt tot nieuwe vormen, vaak organisch, verontrustend of komisch. De kunstenaar drijft de objecten tot aan hun fysieke grenzen en laat in deze transformatie een vorm van onverwacht leven ontstaan.

De titel van de tentoonstelling *Sculpture is not dead* is ontleend aan de punkcultuur. Ze benadrukt de kracht van de beelden die tegen de regels en de gevestigde waarden ingaan. Beelden gemaakt door wat onze tijd produceert, consumeert en weggooit.

Curator

Camille Gouget

Salle Pierre Dupont

1. Vénilia

Vénilia is de naam van een merk kleefolie, voornamelijk gebruikt door de bekleding van meubels. De kunstenaar gebruikt dit huishoudelijke materiaal hier op een andere manier om een grote installatie te maken, een installatie die bij elke tentoonstelling wordt vernieuwd volgens een vrij open protocol. De beklede voorwerpen veranderen dus van tentoonstelling tot tentoonstelling maar één ding blijft altijd hetzelfde: het felle, bijna schreeuwerige rood dat meteen in het oog springt. Onder de glanzende kleefolie zien we niet meer hoe de voorwerpen eruitzien. Ze zijn versteend, ingepakt, getransformeerd. De Vénilia geeft ze een nieuwe materialiteit, terwijl ze soms nauwelijks herkenbaar zijn. Wat gaat er schuil onder het oppervlak? Waar worden ze voor gebruikt?

Dit monumentale geheel wekt de indruk dat we het publiek zijn van een scène uit een sciencefictionfilm; een constante inspiratiebron voor de kunstenaar: monsterlijke vormen steken uit de muur, terwijl andere doen denken aan de overblijfselen van een verlaten stad. De muur verandert in een post-apocalyptisch landschap: een door straling verwoeste stad, vervuild door plastic, waar alledaagse voorwerpen een vreemde mutatie lijken te hebben ondergaan.

De titel van het werk, *Vlami-Maki*, verwijst rechtstreeks naar de kaskraker *Terminator 2: Judgment Day* (1991). De dodelijke schurk uit de film is een metamorfe cyborg (d.w.z. van gedaante veranderend, zoals in de mythologie of sprookjes). Deze machine is gemaakt van vloeibaar metaal en kan de vorm aannemen van wezens en voorwerpen die hij tegenkomt. In de film verstopt de cyborg zich in de linoleumvloer van een gang. Opgegaan in de vloer wordt hij even onzichtbaar, voordat hij er geleidelijk uit opduikt: eerst zijn hoofd, dan zijn lichaam.

Deze scène sluit aan bij wat er op de muur gebeurt: voorwerpen versmelten als het ware met een oppervlak, waardoor ze van vast naar vloeibaar en omgekeerd lijken te gaan, voordat ze er in een nieuwe vorm weer uitkomen. Net als in de film wordt het materiaal tegelijkertijd een omhulsel, een

camouflage en een middel tot transformatie. Het werk resoneert met het werk ertegenover, gemaakt van hetzelfde materiaal en diverse gerecyclede voorwerpen.

Anita Molinero en recyclage

Vlami-Maki is tot stand gekomen dankzij afval dat is ingezameld bij de Ressourcerie du Val de Sambre, een gratis openbare dienst die gebruikte spullen verzamelt om ze weer in de consumptiekring te brengen en ze een "tweede leven" te geven. Dat is ook precies wat de studenten van de bacheloropleiding Ecodesign producten van de Provinciale Hogeschool van Henegouwen - Condorcet in Charleroi willen doen na afloop van de tentoonstelling.

Hoewel er de laatste decennia meer aandacht aan wordt gegeven, is recyclage een begrip van alle tijden in onze samenlevingen. Zo werden voorwerpen voor de huishouding zolang mogelijk opnieuw gebruikt, zelfs als ze stuk waren. Pas met de overgang naar een consumptiemaatschappij, na de Tweede Wereldoorlog, werden afgedankte spullen niet meer hergebruikt en maakten ze steeds vaker plaats voor nieuwe producten. De hoeveelheid geproduceerd afval is hierdoor steeds exponentieel blijven groeien, met milieuproblemen en catastrofale gevolgen voor alle levende wezens tot gevolg.

Grenier

2. Les Petites Mignonnes [De Schatjes]

Les Petites Mignonnes: zo noemt de kunstenares haar kleine sculpturen. Vaak bestaan ze uit stukjes van eerdere werken: lichten, McDonald's-doosjes, stukjes asfalt, plastic zakken, enz. Deze werken illustreren op kleine schaal de verschillende handelingen en technieken die vanaf het begin het werk van Anita Molinero kenmerken:

- **Smelten:** Een van de belangrijkste werkwijzen van de kunstenares is het vervormen van de voorwerpen die ze verzamelt door ze te smelten. De hitte wordt als het ware een materiaal om haar werk te maken: ze maakt de voorwerpen vloeibaar, krimpt ze, holt ze uit en vervormt ze tot ze hun vorm verliezen of op het punt staan te breken, zo kwetsbaar is het materiaal geworden.
- **Assemblage:** De kunstenares laat vaak verschillende soorten materiaal met elkaar contrasteren. Hier worden ze niet zomaar naast elkaar geplaatst, maar eerder in een spanningsveld gebracht, door elkaar uitgedaagd of zelfs gewelddadig tegenover elkaar geplaatst.
- **Recyclage:** *Les Petites Mignonnes* worden hier getoond op blokken grijs polystyreen, zelf de laatste restanten van een werk dat inmiddels vernietigd is. De kunstenares heeft er geen enkel probleem mee dat een groot deel van haar werken in de loop der tijd is verdwenen. Haar medewerkster en tentoonstellingscurator, Camille Gouget, probeert ze te bundelen op de website van de kunstenares en hangt foto's ervan op in de gang van het Petit Musée.

Meer weten

anitamoliner.com/oeuvres

Cursive

3. Les Petits bétons de la Petite Ceinture [De Kleine betonblokken van de Kleine Ringweg]

Les Petits bétons de la Petite Ceinture is een reeks gemaakt van betonfragmenten met stukken betonijzer, afkomstig van de Petite Ceinture, de oude spoorlijn rond Parijs. Anita Molinero heeft lange tijd gewerkt in een atelier in het 20e arrondissement, in een voormalig station van de Petite Ceinture. In deze voorstedelijke omgeving heeft ze deze stukken beton verzameld om ze te gebruiken als geïmproviseerde sokkels, waar ze vervolgens andere gevonden voorwerpen op heeft geplaatst: fastfooddozen, oude geëmailleerde bordjes of stukjes van andere sculpturen die in het atelier waren achtergebleven.

Deze manier van werken is kenmerkend voor haar aanpak: in plaats van elders naar materialen te zoeken, gebruikt de kunstenares wat er om haar heen te vinden is. Ze probeert niet een vorm te creëren vanuit een materiaal, zoals een traditionele beeldhouwer zou doen, maar eerder om gerecyclede materialen te combineren en te transformeren. De verzamelde voorwerpen zijn nooit helemaal neutraal: ze dragen de sporen van een plek en een tijdperk met zich mee. Haar sculpturen worden zo, bijna ondanks zichzelf, een soort fragmentarische portretten van de plekken waar ze vorm krijgen.

Anita Molinero en materialiteit

In de uitgave *Conversation avec Camille Gouget*, uitgegeven door Éditions Tandem naar aanleiding van deze tentoonstelling, legt Anita Molinero uit dat ze een onderscheid maakt tussen "materiaal" en "materialiteit". Voor haar verwijst de eerste term naar een materiaal dat een kunstenaar besluit te gebruiken en waarvan hij de uiteindelijke vorm bepaalt. Materialiteit is dan weer het resultaat van de veranderingen die de handelingen van de kunstenaar (smelten, assembleren, snijden, enz.) aan het materiaal hebben aangebracht. Het gebeurt zonder vooraf bedacht idee van de vorm en dringt zich als het ware op aan de kunstenaar.

Mirador

4. Les fauteuils roulants [De rolstoelen]

Handy is de titel die de kunstenares heeft gegeven aan een reeks werken op basis van gerecycleerde rolstoelen. De installatie bestaat hier uit twee delen: *Handy / Mars*, samengesteld uit kleurrijke rolstoelen en polystyreen en *Handy*, stoelen van roestvrij staal.

De eerste staan opgesteld op de overblijfselen van een vreemd slagveld, gemaakt van stukjes polystyreen op de grond, die doen denken aan de restanten van een verwoest landschap. Samen met de oranje kleur van het polystyreen doet de titel *Handy / Mars* denken aan de gelijknamige planeet en sciencefiction. De stoelen hebben geen zitting meer, soms zijn ze ingeklapt, soms op elkaar gestapeld. Hoewel ze niet meer gebruikt kunnen worden, lijkt het alsof de stoelen een spoor hebben behouden van de mensen die er ooit ingezeten hebben: een spanning, een verkramptheid, als de herinnering aan wat er zou zijn gebeurd voordat de bezoekers kwamen.

Rondom dit tafereel lijken de roestvrijstalen *Handy* zich te blijven verzetten, zich op te richten of zelfs te proberen te ontsnappen. Het is niet zozeer de stoel zelf die de kunstenares interesseert, als wel de beweging die ze aan elk exemplaar meegeeft. De roestvrijstalen platen zijn gevouwen, verdraaid, verfrommeld. Met die bewerking van het materiaal geeft de kunstenares een lichamelijke aanwezigheid aan de sculpturen. Het metaal lijkt samen te trekken, te verdraaien, weer op te richten. De stoelen zijn leeg, maar lijken in beweging. De inscenering van de kunstenares geeft bijna de indruk dat de stoelen actie ondernemen: zich verzetten, vluchten of weerstand bieden.

In deze reeks wordt de handeling van het beeldhouwen geleid door het scenario in het hoofd van de kunstenares. Ze gaat uit van een soort fictie en probeert die vervolgens vorm te geven via het materiaal. In de film die op de tussenverdieping van de Grande Halle wordt vertoond, ziet u onder andere een fragment waarin de kunstenares de roestvrijstalen platen bewerkt en verwarmt om ze vorm te geven.

Deze reeks neemt een bijzondere plek in binnen het werk van Anita Molinero, die zelden de menselijke figuur oproept. Ze is meer geïnteresseerd in voorwerpen en materialen, of zelfs in de sporen die mensen achterlaten. Bij de *Handy* wordt het lichaam gesuggereerd: het is er niet, maar alles verwijst ernaar.

Grande Halle

5. Les poubelles [De vuilnisbakken]

Rond de jaren 2000 is Anita Molinero getuige van een tafereel dat een keerpunt in haar werk zal vormen: een groep jongeren steekt een vuilnisbak op straat in brand. Door de hitte vervormt het plastic, barst het open en krijgt het een onverwachte vorm. De kunstenaar ervaart deze transformatie als een echte esthetische schok: het voorwerp wordt al beeld nog voordat de kunstenaar er iets aan verandert.

Deze ervaring heeft van de vuilnisbak een terugkerend materiaal in haar werk gemaakt. Van grote containers tot vuilnisbakken in het straatbeeld: Anita Molinero ontwikkelt een heuse typologie van het object. Met behulp van een brander verwarmt, vervormt en rekt ze het plastic, waardoor het materiaal haast vernietigd wordt. Haar bijnaam "vuurhouwster" heeft ze dan ook niet gestolen.

De verkregen vormen balanceren op het snijvlak tussen instorting en weerstand. Hun vervormingen creëren soms de illusie van een nog warm materiaal, vastgelegd op het moment dat het verandert.

Mijn kunst, legt ze uit, is een stroom waar je met je voeten in verstrikt raakt. Het bestaat uit gaten, holtes, openingen waar het uit ontspringt. Ik werk met verstijfde materie of materialen, met vervormde holtes. Molinero vertelt: *Toen ik mijn eerste vuilnisbakken maakte, had ik de filmreeks Aliens in mijn hoofd.*

Anita Molinero en ecologie

De kunstenaar heeft altijd geweigerd zich te profileren als een militante ecologische of milieukunstenaar. Ze richt zich liever op haar werk als beeldhouwster, gedreven door vormelijke vragen en kwesties rond de materialiteit van haar werken. De kunstenaar mag zich dan wel bewust afzijdig houden van militante standpunten, toch betekent dat niet dat het publiek haar aanpak en haar werken niet op die manier mag interpreteren. Je kunt er bijvoorbeeld een felle kritiek op het productivisme in zien, een aanklacht tegen het rampzalige beheer van industrieel afval, of woede over de vernietiging van het milieu en de uitputting van de hulpbronnen van onze planeet, enz.

6. Bouche-moi ce trou [Vul dat gat voor me]

Het indrukwekkende cilindervormige werk in de Grande Halle bestaat bijna helemaal uit platen polystyreen, een materiaal dat in de bouw meestal als isolatie wordt gebruikt en dat de kunstenaar heeft geëxtrudeerd. Deze techniek, die Anita Molinero veelvuldig in haar werken gebruikt, verwijst naar een reeks handelingen waarmee de materiële grenzen van objecten worden verlegd. De polystyreenplaten worden met een brander verhit: door de hitte smelt het plastic, vervormt het en rekt het uit, waardoor lange druppels en dunne plastic stalactieten ontstaan. De platen worden vervolgens aan elkaar bevestigd tot een grote cilinder die in het midden hol is. Het werk flirt met de grenzen van de architectuur: het is niet louter een hangend object in de ruimte, maar het lijkt de ruimte in te nemen, perspectieven te blokkeren en bewegingen te beperken.

De titel van het werk verwijst rechtstreeks naar de omstandigheden waarin het is gemaakt. In 2018 nodigde het Palais de Tokyo in Parijs de kunstenaar uit om mee te doen aan een collectieve tentoonstelling. De aangeboden ruimte bevond zich boven een mezzanine, waardoor de kunstenaar geen werk op vloer kon maken. Het enige wat Molinero kon doen was een hangend werk creëren. Met haar kenmerkende humor omschreef de kunstenaar de ruimte als een "gat om op te vullen". De titel verwijst dus zowel naar de opdracht als naar de vorm van het werk zelf, dat in het midden is uitgehold.

Oorspronkelijk bevonden zich nog andere werken bij deze sculptuur, zoals *Tina*, een werk dat in 2020 is opgenomen in de collecties van de provincie Henegouwen. Met haar roestoranje kleur verwijst *Tina* ook naar de wereld van *Mad Max*, een belangrijke referentie uit de filmwereld voor de kunstenaar, met personages die door de woestijn trekken. De titel *Tina* is een directe knipoog naar Tina Turner, die de rol van Aunty Entity speelde in het derde deel van de trilogie, *Mad Max Beyond Thunderdome*, uit 1985. Net als andere werken van de kunstenaar is *Tina*, ander meer gemaakt uit nepbont, wat het een bijna dierlijke uitstraling geeft. Zo lijkt het net alsof een vreemd wezen zich nestelt in de massa van plastic en metaal.

Anita Molinero en titels

Anita Molinero heeft lange tijd geweigerd om titels te geven aan haar werken, omdat ze die onelegant en pretentiekus vond, en zelfs tegenstrijdig met de aard van haar werk, dat eerder een idee van ontsporing of zelfs afwijzing uitdraagt. Het verklaart het grote aantal werken zonder titel in de tentoonstelling.

Vanaf 2005 begint de kunstenares echter titels te geven, eerst geïnspireerd door sciencefiction (*Tina*) of door de gebruikte materialen of de context (bijv. *Poubelle [vuilnisbak]*, *Oyonnax*), en vervolgens steeds liefdevoller (bijv. *Les Petites Mignonnes [De Schatjes]*, *Louise*), alsof de beelden de bewoners van haar leefwereld worden. Dus als de beeldhouwkunst niet dood is, zoals de titel van deze tentoonstelling suggereert, komt ze dan misschien tot leven in lichamen, met een eigen karakter en soms zelfs een voornaam?

7. Les Oyonnax

De reeks *Les Oyonnax* bestaat uit een aantal beelden gemaakt van verkeerspaaltjes, met kleuren variëren tussen wit, rood en verschillende tinten roze. In de "vallei van de kunststofindustrie", in het Franse Oyonnax, kon de kunstenares een kijkje nemen bij een fabriek die gespecialiseerd is in de productie van deze paaltjes. Molinero kon het bedrijf overhalen om een volledige dag tijdens het productieproces aan de slag te gaan: ze bewerkte het nog warme plastic, direct nadat het uit de mal kwam, en blies er lucht in tot opgeblazen vormen die haast uit elkaar leken te barsten. Dit is een van de weinige werken waarvoor de kunstenares geen bestaand voorwerp heeft verzameld, maar direct heeft ingegrepen tijdens het productieproces om de materialiteit te veranderen.

De voorwerpen kregen hun kleur door de kleurstoffen die in de mal waren aangebracht. Hierdoor ontstonden verschillende tinten roze – soms heel licht, soms wat intenser – naast stukken die helemaal rood of wit zijn. We zien hier het schreeuwerige rood, dat zo vaak voorkomt in het werk van de kunstenares, maar ook het prominente roze dat *Les Oyonnax* er als kauwgom laat uitzien. Die kleur creëert zowel een speelse als een uitdagende dimensie. Anita Molinero zegt hierover: *Roze, een beetje glorieus, een beetje vulgair, net als de straat.*

Fragmenten van deze plastic voorwerpen vinden we terug op verschillende beelden die bestaan uit tramrails, vervormd met een hydraulische pers. Deze reeks werken doet denken aan *La Fiancée du Pirate* (1969), een film van Nelly Kaplan, waarin het hoofdpersonage wraak neemt voor de hypocrisie van de dorpsnotabelen en bij haar vlucht de kleren van haar slachtoffers achterlaat in een boom.

Anita Molinero en het vormloze

In *Conversation avec Camille Gouget* neemt Anita Molinero afstand van de informele schilderkunst, een algemene stroming in de schilderkunst die in de jaren 50 door criticus Michel Tapié werd opgemerkt en die gekenmerkt wordt door een zekere hevigheid. Het begrip "het vormloze", bedacht door schrijver Georges Bataille, is wel nuttig om de reikwijdte van het werk van de kunstenares te beoordelen. Voor Bataille verwijst het vormloze naar datgene wat zich verzet tegen het in vorm brengen, en dus tegen het ordenen. Voorbeelden hiervan zijn stroperige materie, ontbinding, het lichaam, secreties, maar ook onstabiele, dierlijke of monsterlijke vormen. Het vormloze staat dus haaks op een "verheven" opvatting van vorm, die vooral gebaseerd is op schoonheid, nobelheid, verhoudingen en beheersing. Ruimer gezien is het een term (een "actie", zoals Bataille het noemt) die dingen degradeert en naar beneden haalt tot buiten de gangbare categorieën, hiërarchieën en geïdealiseerde vormen waar het denken ze in wil opsluiten.

8. Le monde de la rue [De wereld van de straat]

De verzameling van achtergelaten materialen in de stad of in de buitenwijken loopt als een rode draad door het werk van de kunstenares. We zien het ook in *La Louise*, gemaakt van uitlaatpijpen die de vorm van een spin krijgen. Het werk is een eerbetoon aan het werk van de grote beeldhouwster Louise Bourgeois, maar bij Anita Molinero krijgt het een meer organische, zelfs fysiologische betekenis. *Als ik mezelf niet voorhoud dat er gassen door die dingen stromen en ze vervormen, net als darmen, en op een smerige en zelfs stinkende manier uit die openingen komen, dan wil ik er gewoon niet mee werken.*

Met dit geheel wordt de tentoonstelling nog meer gekenmerkt door nieuwe monsterlijke, mechanische, biomechanische of organische wezens. Verderop, richting een pilaar van de Grande Halle, lijkt een groep rupsbanden van bouwmachines, bekleed met koperfolie, te kruipen als processierupsen. Achter in de zaal lijkt uit een vormeloze massa zwart plastic afval een monsterlijk wezen tevoorschijn te komen, rechtstreeks uit een B-sciencefictionfilm, alsof het stilstaat in zijn ontwikkeling, tussen twee rechtopstaande banden. Het is een van de andere opvallende kenmerken van het werk van Anita Molinero: ze lijkt haar vormen altijd in een "tussenstaat" te houden, tussen vloeibaar en vast, tussen vorm en vormloosheid, tussen ontstaan en verdwijnen. Ze stelt de onthulling van een definitieve toestand altijd even uit.

9. Les fers à béton [De betonijzers]

De betonijzers met McDonald's-doosjes vormen een reeks rond het principe van assemblage. Deze werken, net als veel andere in de tentoonstelling, verrassen door de strakheid en eenvoud van hun compositie. Dit geheel, met inspiratie uit de filmwereld, is bedacht als een soort prequel, oftewel een werk dat chronologisch gezien voorafgaat aan een ander, al bekend werk. De kunstenares maakte deze beelden voor een tentoonstelling in het MAMCO in Genève in 2012. Ze zijn een herinterpretatie van de handelingen en vormen uit haar vroegste werken, die ze tussen de jaren 1980 en 1990 maakte. In die tijd werkte ze vooral met eenvoudige materialen.

Met deze reeks blikt Anita Molinero terug op haar eerste jaren als kunstenares en gaat ze vooral terug naar haar "punkjaren", een periode waarin ze zich interesseerde voor eenvoudige materialen en alledaagse voorwerpen, in een poging de "kleine schoonheden" in de materie te onthullen. De eenvoud van de betonijzers en de McDonald's-doosjes lijkt dan ook een bewuste terugkeer naar die soberheid: de kunstenares reduceert het beeld tot een paar herkenbare elementen, waarvan de combinatie op zich al voldoende is om een nieuwe vorm te creëren en onze manier van waarnemen in vraag te stellen, zowel in musea als daarbuiten.

Anita Molinero en humor

Anita Molinero, die vaak als "punkbeeldhouwster" wordt omschreven, staat bekend als een kunstenares die graag ingaat tegen de traditionele conventies van de beeldhouwkunst: edele materialen, literaire inspiratiebronnen, bombastische sokkels, het illustreren van vakmanschap, het creatieve genie bij het bedenken van nieuwe vormen, enzovoort. Haar verschillende "ontheiligende" handelingen – die stuk voor stuk indruisen tegen de hierboven genoemde eigenschappen – laten ook een flinke dosis humor zien. Humor is een belangrijke drijfveer in haar werk en ze deelt het maar al te graag met iedereen die haar werken bekijkt. Molinero geeft trouwens toe dat ze een zwak heeft voor comedians en dat ze het jammer vindt dat ze zelf niet over de gave beschikt om mensen vanop een podium aan het lachen te brengen.

Petit Musée

10. Les Maltaises [De Maltese]

Les Maltaises, tentoongesteld in het Petit Musée, zijn een reeks werken van sinaasappelnetjes van het merk "Maltaises". De kunstenaar heeft voor dit werk het materiaal echter volledig getransformeerd met behulp van een heteluchtpistool. Door de hitte krimpen de netjes, trekken ze samen en vouwen ze zich rond zichzelf, totdat ze onregelmatige, bijna organische vormen krijgen. Het materiaal, aangetast door het vuur, ziet eruit als verbrand kantwerk, terwijl de holtes en scheuren doen denken aan een oppervlak dat is aangetast door een bijtend middel. Wat oorspronkelijk gewoon verpakkingsmateriaal was, wordt een ongewone vorm, die tegelijk compact en kwetsbaar is en de herinnering lijkt te bewaren aan het agressieve proces dat tot de transformatie heeft geleid.

Deze aandacht voor de eigen "fictie" van materialen is bijzonder aanwezig in het werk van Anita Molinero. In plaats van deze werken te gebruiken als voorbeeld voor een verhaal over consumptie, afval of vervuiling, lijkt de kunstenaar ze een eigen leven te geven. Uiteindelijk vertellen de werken alleen maar iets over zichzelf en blijven ze in een onstabiele toestand, alsof de intensiteit van het creatieproces nog steeds in hen zit.

De kwetsbaarheid van *Les Maltaises* krijgt een bijzondere dimensie in deze tentoonstelling. De werken worden buiten het bereik van het publiek tentoongesteld in de ruimte van het Petit Musée, die niet toegankelijk is om de werken te beschermen. De paradox is opvallend: plastic, een materiaal dat bekendstaat als bijna onverwoestbaar en dat decennia lang in het milieu kan blijven bestaan, wordt extreem kwetsbaar wanneer de kunstenaar het bewerkt. Verhit tot het smeltpunt verliest het zijn stevigheid en lijkt het op textiel, of zelfs op kant.

11. Les disparues [De vermisten]

In de gang van het Petit Musée vertelt een muur vol opgeplakte foto's het verhaal van zo'n honderd beelden die Anita Molinero sinds de jaren 80 heeft gemaakt en er vandaag niet meer zijn. Net als veel andere kunstenaars is een deel van haar werk in de loop der tijd verloren gegaan: sommige werken zijn vernietigd, vooral omdat er geen ruimte was om ze op te slaan, terwijl andere verloren zijn gegaan of beschadigd zijn geraakt omdat ze zo kwetsbaar waren. De foto's bewaren aldus een spoor van die werken en vervolledigen de voorstelling van het werk van de kunstenares. Ze zijn chronologisch gerangschikt en laten de ontwikkeling van haar kunst zien aan de hand van werken die vandaag niet meer tentoongesteld kunnen worden. Deze verzameling fungeert dus als een archief dat de tentoongestelde werken in een bredere context plaatst en de verschillende fasen van haar werk sinds de jaren 80 goed laat zien.

Entresol

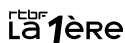
12. De film van Aline Dalbis

Deze film, geregisseerd door Aline Dalbis, de dochter van de kunstenares, is samengesteld uit een aantal video's waarin we Anita Molinero aan het werk zien in haar atelier, samen met haar assistenten. Het geeft ons een beeld van de handelingen en de verschillende stappen om haar werken te maken, met name de manier waarop ze de materialen bewerkt, verandert en ermee werkt. Naast deze beelden van het creatieve proces krijgen we in de film ook anekdotes te horen over het leven in het atelier. We horen ook de kunstenares zelf aan het woord over haar werkwijze en hoe ze beeldhouwkunst benadert.

Invloeden

Film, en dan vooral sciencefiction, heeft een enorme invloed op het artistieke werk van Anita Molinero. Hier volgt een niet-uitputtende lijst van films die sommige van haar werken hebben geïnspireerd.

- ***El cochecito***, 1960, Marco Ferreri
- ***La Fiancée du pirate***, 1969, Nelly Kaplan
- ***Alien***, 1979, Ridley Scott
- ***Mad Max***, 1979, George Miller
- ***Mad Max 2: The Road Warrior***, 1981, George Miller
- ***Mad Max: Beyond Thunderdome***, 1985, George Miller & George Ogilvie
- ***Mad Max: Fury Road***, 2015, George Miller
- ***Terminator***, 1984, James Cameron
- ***Terminator 2: Judgment Day***, 1991, James Cameron
- ***The Fly***, 1986, David Cronenberg

Een tentoonstelling van BPS22 met de steun van
Galerie Christophe Gaillard (Paris-Brussel, La
Résidence / Le Tremblay).